

Redacțiunea la Ministeriunea
Tipografic:
BRAȘOVU, piața mare nr. 22
Scrieți în franceză sau în
română. Manuscrisurile nu se
returnează!

BITONILE DE SUBSCRIȚII:
Brașov, piața mare nr. 22

Inserate mai primește în Viena
Județul Korne Rosenfeld & Volger
(Old Man), scrie Schalk, Alois
Horn & Co., Duka, A. Oppelt, J. Dm-
schitzky în Buaposta: A. V. Gold-
berger în cu Mosa Eckstein Bernat:
în Frankfurt: G. L. Domb; în Ham-
burg: A. Steiner.

Prețurile inserțiilor: o serie
garzonă pe o colună 6 or.
și 80 or. Imbru pentru o su-
bțiere. Publicări: mai deose-
bit după tariful și învoială.
Reclame pe pagina III-a
sereă 10 c. v. a. sau 80 ani

GAZETA TRANSILVÂNIEI

ANULU LIII.

„Gazeta” este în fă-care și
ABONAMENTUL DEBITA ANSTU-
Pe un an 12 fl., pe șe- lună:
6 fl., Pe trei luni 3 fl.

PERIODA ROMÂNIA și străinătăți:
Pe un an 40 franci, pe șe-
lună 20 franci, pe trei luni
10 franci.

Se primumă la câte ofițerac
postale din ținru și din afară
și la dd. colector.

ABONAMENTUL DEBITA BRAȘOVU:
la administrațiunea piațamara
Nr. 22, etajință I.: pe un an
10 fl., pe șe- lună 5 fl., pe trei
luni 2 fl. 50 or. Cu dusul în
casă: Pe un an 12 fl., pe
șe- lună 6 fl., pe trei luni 3 fl.
Un exemplar 5 or. v. a. sau
15 bani.

Atât abonamentele cât și
inserțiunile sunt a se plă-
ta înainte.

Nr. 280.

Brașov, Sâmbătă 15 (27) Decembrie

1890.

Brașov, 14 Decembrie v. 1890.

Mare turburare a produs în
sîmul naționalităților nemaghiare
din Transilvania și Ungaria fap-
tul, că în camera deputaților din
Peșta s'a enunțat, că este ne-
cesar de a se da subvențiune de
statu Kulturregyleturilor, séu mai
bine dîsu reuniunilor de cultura
maghiarisătoare.

Nu li se putea face naționali-
tăților nemaghiare o nedreptate
mai mare, decât li s'a făcut prin
acéstă enunțatiune, la care s'a
alăturat și guvernul, dovedind
astfel din nou, că el n'are în
vedere decât numai interesele
specifice ale elementului maghiar.

Cumcă așa este și nu altfel
se vede și din espunerile foilor
maghiare, cari au scopul de a
lua în apărare acea enunțatiune.
Decă camera a urmărit printr'ênsa
numai o cauză justă, atunci ce lipsă
mai este de a-o lua în apărare?
„Cine se escusă, s'acusă”, dice pro-
verbul francesu și în casul de
față dicala se adevărese, în ce
privesc atitudinea foilor ma-
ghiare.

Să vedem cum caută organul
de căpeteniă al guvernului, „Nem-
zet”, să escuse subvenționarea din
partea statului a Kulturregyleturii
ardeleanu:

După ce aduce elogiuri „liniș-
tei” și „stăpânirii de sine”, ce au
dovedit'o membrii camerei când
au discutat afacerea reuniunii de
cultură, „care apără Maghiarimea”
și „cultura maghiară” față cu „ten-
dențele agresive ale naționalități-
lor ardelene”, și după ce se în-
cercă a asigura, că nici statul,
nici guvernul, nici chiar socie-
tatea maghiară n'are de gând
a ataca naționalitățile din patriă,
„Nemzet” continuă așa:

„Kulturregyletul ardelenu tre-
buie să lupte cu jurstările parti-
culare ale Transilvaniei, cari au

făcut, că Maghiarimea a dat
tare înderăt în privința numărului
și a puterii materiale. Societatea
noastră ardelenu, care, nu se pôte
nega, este sêracă, a contribuit
300,000 florini la averea Kulturre-
gyleturii ardelenu, care face ad
un jumătate de milion, și nu
pôte contribui cu mult mai mult
fără a mări peste măsură sarci-
nele societății. Dêr cu un ast-
fel de capitalu fundaționalu ea
nu pôte să concureze cu puterea bă-
nescă mult mai mare a celor
doue naționalități ardelene, a Ro-
mânilor și Sașilor. Este dêr lucru
pe deplin îndreptățit, ca întrêga
țêră să vină în ajutoru părții arde-
lene, a căreia maghiarismu nu for-
meză un interes particularu, ci
un interes naționalu.”

Cere dêr fôia bugetară din
Peșta, ca să se aducă jertfe din
visteria statului, unde contribuim
cu toții, pentru a li-se ajuta ce-
lor cinci sute de mii de Maghiari
din Ardelu, pentru ca să pôte
concura cu poporațiunea ardelenu
romanu și săsescă de trei ori mai
mare. Și acéstă, se dice, corê-
punde pe deplin dreptății — pe
când pentru cultura Românilor
și a Sașilor statul nu contribuie
nimicu!

Și pe ce se bazează „dreptatea”
acéstă? Pe aceea că maghiarismul
este un „interes național”, pe
când existența și cultura romanu
și săsescă în Ardealu sunt nu-
mai „interese particulare”.

C'unu cuvântu statul să facă
totu pentru Maghiari, nimicu pen-
tru Nemaghiari. Și „părinții pa-
triei” mai au aerul de a dice, că
procedu cu liniște, moderațiune și
cu dreptate!!

Dêr cestiunea subvențiunei Kul-
turregyleturilor din partea statului
merită a fi tractată din parte-ne
mai cu deamêruntul.

DIN AFARĂ.

Impêratul Germaniei și Francesii.

De câtuva timp se vorbesce, că im-
pêratul Germaniei ar avê de gând
să întreprindă o călătoriă la San-Remo
și cu ocaziunea acestei călătorii se dice
totodată, că ar voi să încungiure atâtu
Parisul, cât și Cannes. Vestea acéstă
a produs mare iritațiă între Francesii.
Deputatul Pichon întrebă în colônele
diarului „Paris”, decă călătoriă acéstă
s'ar putê considera altmintrelea, decăt
ca o provocare în contra spiritului fran-
cesu? — În „Cocarde”, fostul candidatu
de deputatu boulangistu, Rabnelli, scrie
următoarele:

„Mergă impêratul germanu la San-
Remo, cum îi place, dêr numai prin Pa-
ris și prin Cannes să nu trecă. În Pa-
ris o jumătate de milion de patrioți
i-ar arăta urmele acelor glônțe, cu cari
moșul séu a pricinuit atâtea pagube
Franciei. La gâră însă i-s'ar cere îndê-
răt acele orolôge cu pendule, pe cari
oficieri li le-au furat dela Francesii.”

Din aceste și din alte asemenea
semne se vede, că dispozițiă Francesi-
lor pentru primirea impêratului germanu
în țêra lor este de așa, că pentru în-
cungiurarea unor turburări mai mari,
impêratul Wilhelm II va trebui să evite
a călători prin Francia.

Conflictul din parlamentul germanu.

În parlamentul germanu s'a ivit
un conflictu serios între guvern și
între majoritatea conservativilor, din
causa proiectului de lege despre siste-
misarea comunelor. În Berlinu s'a totu
vorbitu despre o crisă iminentă și despre
o eventuală disolvare a parlamentului,
până ce în cele din urmă cunos-
cutul organu al lui Bismorok „Ham-
burger Nachrichten” declară, că în fața
unor reforme atâtu de importante, cari
se plănuesc acuma, dêr cari nu erau
cunoscute cu prilejul alegerilor; dâtorința
morală a guvernului ar fi să disolve
parlamentul și astfel să obțină votul
nemijlocit al adevăratelor stări de
lucru. În cestiunea tra-

tărilor comerciale politice dintre Ger-
mania și monarchia Austro-Ungară ob-
servă fôia bismarckiană, că guvernul
nu ar face rău, decă și-ar espune mai
lămurit și și-ar precisa mai în detaliu
intențiunea s'a în privința acéstă. Po-
pularitatea alianței noastre cu Monarchia
vecină ar scăpeta multu decă Germania
va trebui să plătesc tribut pentru a-
céstă alianță.

Acuma se anunță pe cale oficială,
că guvernul germanu a hotărît în ca-
sul estremu a purta consecințele atit-
tudinei sale în cestiunea comunelor.
Ministru-președinte și cu elu întregu
ministeriul nu voesc să facă pen-
dentă sistemisarea comunelor de ast-
fel de corporațiuni, cari ar aduce în
colisiune interesele statului cu cele pri-
vate.

SCRILE PILEI.

O interpelațiune în camera romanu. În
ședința camerei romane dela 11 Decem-
vru v. deputatul C. Cogălniceanu a
adresat guvernului următoarea interpe-
lare. „Interpelezu pe guvern și în spe-
cialu pe ministrul afacerilor: 1) asupra
trimiterei unei misiuni unguresci în Mol-
dova, de cătră o societate, care i-a dat
10,000 florenți; 2) în cestiunea declara-
țiunei d-lui Titu Maiorescu, membru din
cabinetu cu privire la politica noastră
esteriă și libertatea presei; 3) asupra
unui articolu apărut în diarul ungu-
rescu „Budapesti Hirlap”, în care Maj.
Sa regele este acusat de a fi inspira-
torul articulelor apăruti în „Kreuzzeitung”.

**

Ungurii și Românii. Diarul liberalu
conservatoru „Bucarest” (scrisu în limba
francesă) reproducendū articulu din
„Kolozsvar” relativu la interviewul ce
l'a avut corespondentul diarului „Kreuz-
zeitung” cu d-lu Titu Maiorescu în-
cheiă, cu următoarea nimerită observare:
„Ungurii încep a amenința chiar și re-
gatul romanu; acéstă ajunge spre a ne
da o idee de ceea ce sunt ei capabili

FOILETONULU „GAZ. TRANS.”

Credeul amorului.

Visul ei fusese totdeuna acela, ca
să fiă nevasta unui poet!... Dêr neim-
păcata ursită, în locul unei vieți ro-
mantice și plăcute, la care ambiționa,
ii rëndu un altu norocu, de-altmintre-
lea destul de frumosu, mărîtându-se
după un bogatu rentieru din Auteuil,
om cam prea vârstnicu pentru ea, dêr
plăcutu și blându, care nu avea decât
o singură pasiune, de totu nevinovată,
— pasiunea pentru grădinăritu. Elu își
petrecea timpul cu fôrfecele în mână,
curățind și ciuntind o mărêtă colec-
țiune de rozari, încalșind florăria,
udând oțele cu flori; veți înțelege așa-
dêră prea bine, că o sêrmană inimă mică,
însêtată după idealu, aicî nu-și prea
găsia locul, care să o mulțămescă. Cu
tôte acestea, în timp de de cece ani,
ea duse o viață ôblă și uniformă, ca și
cărările cele preserate finu cu năsipu din
grădina bărbatului ei. Astfelu își urmă
ea încet traulu vieței, ascultând cu o
plictisă resignată șgomotul cică-
litor și secu alu fôrfecilor, ce pururea
erau în mișcare, séu plôia monotonă,

nefârșită, ce cădea din stropitoru peste
plantele stufose. Acestu grădinaru în-
grigia de nevastă-sa cu aceeași temere,
ca și de florile sale. Elu măsura frigul
și căldura în salonul ei îndesat cu
bucete, o temea să nu o atingă gerul
din Aprilie séu sôrele din Mărțisor; și
toamai ca pe plantele, pe cari la anumite
epoci le scôtăm din ôle și apoi êrăși
le băgamu, așa o făcea și pe ea să trê-
escă în modu metodicu, cu ochii ațintiți
asupra barometrului și asupra schimbă-
rilor lunei.

Ea rămase astfelu timp îndelun-
gat, prinsă între cei patru muri ai
grădinei conjugale, inocentă ca și o cle-
matită (o plantă acățătoare), dêr cu im-
bolduri spre alte grădini, mai puțin
regulate, mai puțin burgeze, unde — în
libertate și sub unu sôre mai caldu —
rozarii își scôt la ivelă tôte ramurile
loru, unde flusturatele de erburu ar fi
mai înalte decât arborii și încercate cu
flori fantastice, necunoscute. Aceste gră-
dinu nu le găsesc, decât abia numai
în cărțile poezilor; apoi și cetia ea
multe versuri în închisôrea grădinarului,
care nu cunosea, în trêba poeziloru,
decăt distichone de almanachu:

Când plouă la Metard sfântul
Patru-deci de zile-i udă pământul.

Fără să alêgă, nefericita cetia cu
ardore cele mai grele poezii, pentru ca
să pôte afla rime pentru „amor” și
„pasiune”; apoi cu cartea închisă pe-
trecea ore întregi, visând și oftând:
„Êtă bărbatul, care mi-ar fi trebuit
mie.”

Tôte aceste probabilu, că ar fi ră-
mas în stadiul vagu al aspirațiunilor,
decă în acestu momentu teribilu al
aniloru trei-deci, — cari formeză etatea
decisivă pentru virtutea femeiloru, pre-
cum meul zilei este ora decisivă pen-
tru frumșeta zilei, — irresistibilu
Amaury nu i-ar fi eşit în drumul séu.
Amaury este unu poetu de salonu, unu
din acei esaltați, în rocă negru și cu
mănuși în colôrea porumbului sêlbaticu,
cari între orele de ce și meul nopții
merg să-și afle prin lume estasele lor
de amoru, desnădăjduirile lor, entusias-
mulu loru poeticu, stând răzimați în
drumul în modu melancolicu, la lumina
policandrelor, în vreme ce femeile în
toaletă de balu ascultă, înșirate în cercu,
de după eventalele lor.

Amaury pôte trece de unu idealu al

omului. Capu de cismașu fatalu, cu ochii
înfundați, cu fața palidă, elu se frisează
cu artă și se unge tare cu pomadă un-
gurescă. Acesta este unu dintre acei
desnădăjduiți de viață, cari totdeuna umblă
— după cum le place damelor — îm-
brăcați după ultima modă, unu liricu în-
ghețat, la care disordinea inspirațiunei
se gicesce numai după nodul cravatei
puțin cam slobodu legat. Asemenea
înfățisare ne presentă și când, cu vocea
lui țiglată, scote o tiradă din poemul
sêu. „Credeul amorului”, mai ales pe aceea,
care se termină în aceste versuri mi-
nunate:

Er eu credu în amoru,
Precum credu în Dumneșu!...

Insemnați-vê, că eu credu tare, că
acestu mucalitu se va gândi totu atâtu
de puțin la Dumneșu, ca și la alte
celea; dêr femeile nu obiçnuesc a căuta
lucrul mai de aprôpe. Ele se prind
ușor de oleul cuvintelor, și de câte-ori
se întemplă, ca Amaury să-și reciteze
„Credeul amorului” séu, puteți fi siguri,
că veți vedê giuru împregiurulu salonului
șiruri de mic ciocuri roșii, deschidându-se
și întindându-se spre acéstă undiță ușoră
de sentimentu.

a face cu privire la Românii de peste munte."*

Banchetă. Diarele din Bucuresci ne aducă scirea ca partidul liberal conservator, va oferi în onoarea D-lui I. Grădișteanu un banchetă, pentru discursul strălucit; ce l'a ținut în camera română, în cestiunea transilvanică.

Administrațiunea de stat. Se asigură, că proiectul privitor la introducerea administrațiunii de stat nu se va pune curând în discuțiune, deoarece cererile competente, nu se scie pe ce cale, au ajuns la convingerea, că nu este bine a grăbi cu introducerea sistemului de denumire a funcționarilor administrativi. Astfel sistemul de alegere al funcționarilor comitatensî va dura încă 5 ani. Proiectul privitor la celelalte reforme proiectate ale administrațiunii de asemenea se va amâna.

O plângere primită din diecesa Gherlei, spunându-ni-se, că nu se observă Regulamentul pentru organizarea școlilor populare în diecesa Gherlei, care impune preoților, ca ei să propună religiunea în școlă cel puțin 2 ore pe săptămână. „Decă regulamentul acesta s'ar observa, dice corespondentul — preoții arău ave ocaziune a se interesa mai mult de școlă, învățătorii s'ar simți mai controlați și poporul încă s'ar simți mai atras față de școlă; sunt însă școlă, în care preotul n'a intrat d'or numai odată în an, er catecheți, cari se satisfac cerințelor regulamentulului de mai sus, sunt de totului tot puțin. E foarte păgubitoare pentru noi această stare de lucruri și de aceea autoritățile bisericesti ar face bine, ca să fiă în privința acăsta cu mai multă atențiune“.

Tragediana d-șora Bărescu a renunțat — precum cu regret aflăm din foile bucurescene — a mai da încă și cele două reprezentațiuni anunțate în limba română pe scena teatrului național din Bucuresci, și după reprezentațiunile ce le-a dat în provincie, a plecat la Hamburg.

Distinsul compozitor Rubinstein se dice, că intenționează a se părăsi, cât de curând Petersburgul și de a încredința altuia direcțiunea conservatoriului din capitala Rusiei. Se dice, că ilustrul compozitor s'a plâns de pedecelă, ce le împinșă la fiă-care pasu în realizarea reformelor propuse și de campania ce a întreprins-o o parte din presă în contra lui.

Afacerea lui Ioanovici s'a terminat în defavorul Kossuthistilor. Cererea de agrătiare, ce o înaintase „patriotică“ tinerime universitară la tron, a fost respinsă.

Baccili Laurănesci.

(Fine.)

§ 21. Te faci ridicul, d-le doctor, cu întrebarea de sub acest punct; căci atunci, când d-ta vrei să afirmezi: că prin usul limbii române, devine eschisă conversarea în limba maghiară, trebuie să conțedi și aceea, că prin usul limbii maghiare se eschide și delatură conversarea în limba română; ce d-ta n'ai voi să recunosc. Noi credem, că d-ta, carele 'mi vorbesc de paralelism, ai atâta inteligență să pricepi ce este: coordonarea, paritatea și paralelismul alor două limbi, decă de loc nu vrei să dai primatul limbii familiare în casa d-tale, — pricepi d-ta, numai nu vrei să înțelegi, de ce se nu ne mirăm, căci între învățecii lui Christos încă s'au găsit de aceea, cari n'au voit să înțelegă.

§ 22. Ce are de a face premiarea matematică a instructorului rutenă (inventată de d-ta) față de adevărul, că acela nu scie românește? decă dilectisimul d-tale capătă premiul dintăiu s'eu ultimul, ce conferesce acăsta la cultivarea limbii românești, carea el de loc n'o pôte promova? Noi ți-am arătat la alt loc, că decă Ruteanul nici n'ar fi instructor general, (despre ce încă nu l'ai informat în public pe „aprigul“ d-tale L. M.) de orece însă pe cum ni-ai spus, a fost institutorul clasei a III gimnasială, în carea ant ai avut 14 elevi seminariști, el tot ar trebui să scie românește, căci studenții români în acea clasă sunt obligați a învăța, și în gimnasiu limba română: neputându el d'era corăspunde vocațiunei sale de institutor pentru limba română, are nexu logiui premiarea matematică, cu defectul vederat? Ce dogă sărită dela loc este acăsta, d-nule doctor?

§ 23. Aci ai dreptu; coregă aserțiunea mea de mai înainte „aprigul“ L. M. nu-ți este nepotă; ci după cele două surori, cari le au de socii L. M. și un v'ru secundariu alt d-tale, totuși este ceva rudenă; și, rămână vorba între noi, mai este și un aspirant la parochia socrului mare, carele își trăiesce ultimele zile. Sciți d-le Lauran: că la Borlescu...

§ 34. Că cine dintre noi doi cunosece mai bine: ce este sinceritatea și caudorea, și cum contemplant d-lă Lauran „înflorirea națiunii noastre“, tôte aceste le va judeca onor. publicu românești, trăgându paralela între discuțiunile n'ostre,

nici că mai are lipsă de șopte la urechi. La acest punct însă, fiindcă d-lă Lauran vorbește în termi generali despre unu nu scie ce, ce ar face elevilor imposibilă terminarea cursului cu succes, ne permitem întrebarea: ce este acel impediment? nu cumva studiarea perfectă a limbii române, și conversațiunea în acea limbă? căci noi numai și numai despre acăsta am tocătu și mai tocătu la urechile surd: Apoi în dicționarul „culturei științifice“ al d-tale, d-le Lauran, câte tôte pot fi cuprinse, numai biata limbă română nu? N'ai d-ta încăi „milă“ de limba maternă, să n'o insultezi, când vorbesc de „sprijinul“ institutorilor acomodăți ca Ruteanul. Acomodat este mutul de a prelege, și a instrui pe cineva într'o limbă? Și apoi te mai plângi, că te insultăm cu inurbanități; 'mi pare rău că-ți facem ore neplăcute, noi însă neavându „körözi szentelt viz“ de a d-voastră, ținem la proverbul Românului „cum e sântul, așa i și tămăia“.

§ 25. Câte și cum le-ai întors și sucită d-le Lauran, nu le mai repetăm, sunt evidente din răspunsurile și apologiile d-tale; altcum cel ce întorce cestiunile de pe un teren la altul, acela după conceptul nostru nu este „teritoriu“, cum te esprimi d-ta, ci este omul asemenea unui luptaci, carele v'ndându-se periclitat, își mută pozițiunile conformă cunoscințelor sale strategice.

Noi, onestitatea caracterului d-tale privat n'am atacat-o, discuțiunile n'ostre atingă caracterul d-tale public; mai la vale, ne vom esplica mai lămurit.

Multă și mare supărare îți causază împrejurarea, că ne cunoscându pe Meliton, nu-ți poți v'rsa fiera și veninul asupra persoanei sale, și nu asupra argumentelor lui; pentru aceea dice, că are nume „falsu“. Noi te îndrumăm pe d-ta la multele dispute, ce le-ai avut în „Magyar Allam“... cu mulți scriitori pseudonimi, și te îndrumăm la jurnalele și broșurele cotidiene, în cari se deabăți principii și cestiuni de viață publică între omeni anonimi și nu sub numele genuin, fără ca să se tituleze cu numele de „falsu“. Stilul este omul.

Intrepiditatea și constanța bărbătescă a d-tale lasăle să-le laude alții, și să-ți spună Românii, ce folos au din ele. Părerea mea individuală este, că pentru apărarea unei cause deși comune, d'era carea are mulți, t'oste mulți luptaci, cu mari puteri, cu mare autoritate, și multă inteligență, nu m'asî ingera de conducător și susținător nepotit al acălei cause, ci m'asî întrebunța puterea și inteligența mea, pentru interesele specifice ale căminului meu.

Precum veți, d-le Lauran, noi îți

urmărim tôte construcțiunile scriptelor, și răspundem la tôte vorbele esențiale ale apologiilor d-tale; decă decă răspunsurile n'ostre, precum dice, sunt numai „variatio super eo“ ele sunt răsune-tul, refrenul „variațiunilor d-tale“, adecă efectul cauzei și cadu în aceeași cumpănă; cu aceea deosebire însă, că greutatea variațiunilor n'ostre nu o poți aredica.

Din conduita d-tale se vede, că cunosc bine pe Machiavelli, decă paradoxul cu „lipsa de sinceritate și caracterul nepătat“, și-l poți esplica din cuvintei următoare „moralitatea este o calitate a vieții private, ăra nu și a vieții publice-politice, între cari nu există nimic comun; căci pentru cea din urmă reușită justifică tôte mijlocele.“ D-ta, ca rector, și superior al unui institut de cultură, ai pozițiune, carea ți dă caracter publicu oficios; ca atare faptele ți-le diregi, precum însuși indegetezi, după politica, carea cugeți, că te duce la scop, și ne chiăm să ne dai prelegeri din ăcea politică înaltă. Noi în discușiunile n'ostre am avut de a face cu superiorul de caracter publicopolitic, și nu cu persoana privată a d-lui Lauran.

Prin aceste am terminat cu baccili d-tale particulari; înainte de a încheia însă, mai avem de a-ți observa două:

Una: fiindcă discuțiunea n'ostă este de interes general pentru Român și cultura lor națională, prin urmare aceea nu atingă numai persoanele n'ostre: nu mă chiama d-ta pe mine la prelegeri private cu șoptela la urechi, ci spune ce ai de spus în public, precum am eu curagiul a-le spune.

A doua: ce trebuia să ți-o spun la început, d'era se nimeresce mai bine la încheiere. La începutul extravaganelor d-tale cu estasa mea m'ai numit de „existență dubioasă“; adevărul, că d-ta ești în dubietate asupra persoanei lui Meliton, căci altcum n'ai arunca cărligul când după unul când după alții s'ei prinși în persoana lui, cu tôte acestea acelu Meliton este o „existență clară“, carea îți pipăește pulsul, craniul și inima cu precisiune și-ți face diagnosa. Decumva însă d-ta titlul de existență dubioasă, ai intenționat a-l aplica la caracterul meu privat, îți dau răspunsu categoric, că acela, care și-a stins din inimă t'ostă pudorea națională și, precum dovedesc tôte faptele și nisuințele sale, înegresce trecutul, învenineză prezentul și tinde a surpa viitorul Românismului, acela pentru Român este mai mult ca o existență dubioasă, este chiar o existență catilinară. Meliton.

Inchipuți-vă, decă, unu poet, care are așa mustețe frumoșe, și care crede în amor, precum crede în Dumnezeu. Femeia grădinarului nu-i resistă. În trei ședințe ea f' invinsă. Luându-și decă „Credeul amorului“ de conducător, t'ănera femeia eși bruscu din grădina lui d'Auteuil și merse să se arunce în brațele poetului s'eu.

„Eu nu mai pot trăi cu omul ăsta! Ia-mă!“

În astfel de casu bărbatul se numesce totdeauna omul ăsta, chiar și decă e grădinar.

Amaury rămase unu moment buimăcit. El nu-și putea inchipui, cum se pôte, ca o t'ăneră mamă, în v'rstă de 30 de ani, să ia în serios unu poem de amor și să-i urmeze numai decătu. Cu tôte acestea nu se împotrivi unu noroc atătu de mare, și fiindcă ea se conservase înviorată și frumoșă în mica grădină a lui d'Auteuil, el o răpi fără a murmura.

Dilele cele dintăiu fură încântătoare. Se teame, că bărbatul s'eu o va persecuta. Trebu să se ascundă sub nume false, să-și schimbe otelul, să-și tăinușcă partea orașului, în care locuiau, să apuce pe drumuri ascunse. S'era

eșiau pe furiș, făceau preambulări sentimentale de-alungul fortificațiunilor. O, putere a romanticității! Cu cât se teame ea mai mult, cu atătu trebuia să aibă mai multă precauțiune, perdele, văluri lasate în jos, — și cu atătu poetul îi părea mai mare. N'optea deschideau mica ferăstră dela odaia lor, și privind stelele, cari se ridicau pe deasupra felinarelor dela calea ferată învecinată, ea îl făcea să-și dice și să-și repetesca tirada:

Er eu cred în amor.

Precum cred în Dumnezeu!...

Și acăsta era bine!...

Din nenorocire însă acăsta nu țin mult. Bărbatul îi lasă să-și petreacă în t'ostă liniștea. Ce voiți? Elă era filosof, era „omul ăsta“. Femeia lui, după ce a plecat odată, elă își închisese porța cea verde a oasului s'eu, și se puse să-și grijescă în liniște rozele sale, gândindu-se cu mulțumire, că acelea cel puțin, fiindcă adăncu înrădăcinate în pământ, nu vor pute să se ducă dela el. Amoresații n'ostri, asigurați de pace, se întorseră la Paris, și deodată se pără t'ănerii femeii, că poetul ei i-se schimbăse.

Fuga, temerea de a fi surprins, veghiările continue: tôte aceste nutrimente ale pasiunii ei, necesitându mai mult, ea încep să înțelegă, să vadă limpede. În stersit, în fiă-care momentă introducându se în mica lor gospodărie și în miile de mărunțuri burgeze ale vieții de t'oste zilele, omul cu care ea trăia, i-se făcea totu mai cunoscut. Puținele sentimente de generosită, de eroism, s'eu de delicateță, ce se aflau în el, și-le consuma în versurile sale, fără ca să păstreze ceva din ele pentru consumarea personală.

Elă era păcătoș, egoist, cu deosebire de totu șgărcit, ceea ce amorul nu ertă. Apoi își tăiasse mustețele și acăsta străvestire îi ședea rău. Ce deosebire între poetul de acum și între poetul, care cu p'urul lui oel negru, frisat cu ferul, i apără într'o s'era pe când își recita Credeul s'eu între două candelabre! Acum în retragera s'ăi, căreia trebuia să se supună din cauza ei, se lasă a fi cuprins de t'oste manii, dintre cari cea mai mare era, că se credea totdeauna bolnav. La naiba! în urma obiceiului de a zăce pe peptu, veni la ideea, cumcă în faptă ar suferi de bolă

de peptu. Poetul Amaury trăia cu borșu, cu medicamente, se învelia cu hărtia de Fayard, își încărea căminul cu sticle și cu hapuri. Peste cât-va timp, mica femeie luă în serios rolul ei de vivandieră. Devotamentul d'acelu puțin o scusă greșelii sale, unu scopu vieții sale. D'era se obosi iute. Fără de a voi, stăndu în odaia ei mică, cu aer înăbușit, unde poetul se învelia în flanele, se gândia la mica ei grădină plină de miresme, și la bunul grădinar, pe care părea că-l vede din depărtare în mijlocul tufișului s'eu, a olelor lui cu flori, i se părea simplu și desinteresat, pe când celalaltă era pretensivă și egoistă...

După timp de o lună, ea își iubia bărbatul s'eu, și și-l iubea în realitate, nu cu unu amor de t'oste zilele, ci cu unu amor adevărat. Într'o di i trimise o lungă scrisore plină de iubire și căință. Elă nu-i mai răspunde. Pôte că nu o aflase încă destul de pocăit. Atunci îi trimise scrisori peste scrisori, se umil, îl rugă să-i permită a se întorce acasă, dicându, că e mai gata să moră, decătu să trăescă cu omul ăsta. Acum veni rândul amantului ei de a fi

Correspondența „Gaz. Trans.”

Năsăudul, în Decembrie 1890.

Părintele Ionu Macaveiu, osândit de juriul din Clușiu la un an și jumătate închisore de stat, a plecat Miercuri, în 10 ale curente, la orele 9 din zi, pentru Seghedin. Mulțime de popor — bărbați, femei, copii — ocupase de timpuriu piața Năsăudului, în fața casei d-lui Macaveiu, așteptându momentului despărțirii. În fine d-lui Macaveiu apare în mijlocul poporului și-l salută în tăcere; apoi descooperindu-și capul și ridicându-și mâinile la cer, rostesc cu glas tare „Tatăl nostru”, poporul plin de evlavia îi urmăze întocmai. Era când d-lui Macaveiu se urcă în trăsură, poporul începând a plânge în gura mare, ca și când s'ar fi despărțit de preotul său pentru toate timpurile. S'auzia din mulțime: „Dă-mne ajută-i, că se duce să pătimescă el, pentru că ne-a apărât pe noi!”

Cum sunt judecățile poporului! După d-lui Macaveiu poporațiunea Năsăudului varsă lacrimi de durere, deși abia de câțiva ani îi este, în parte, medicu sufletesc. D-lui Ciocan de 10 ani conduce singur toate afacerile grănițeresce la noi, afacerile politice, administrative, financiare și școlare, astfel că se poate dice și despre el: „Tote printr-ensul s'au făcut, și fără de dănsul nimic nu s'a făcut, ce s'a făcut.” Și astăzi? A ajuns a-și auzi dela poporațiunea grănițerescă din districtu vorbe de osândă: că „ne-a vândut munții și pădurile și ni-a adus la sapă de lemn!”

Așa crede poporul nostru grănițeresc, și nu scapă nici o ocaziune spre a-i arăta acesta. Așa d. e. în 15 Novembrie a. c. s'a fost convocată la Bistrița din toate 44 comunele foste grănițere câte un reprezentant, ca sub presiunea viceșpanului să alegă opt membri în noua comisiune silvanală. Reprezentantul Năsăudului luase cu sine o listă litografată de cu bunu timp, în fruntea căreia era pusă ca membru d-lui Ciocan. Distribuită între reprezentanți, lista acesta a fost sfirticată ostentativ, și făcându-se o altă candidatură, d-lui Ciocan cădu la alegere, deși viceșpanul se încercă în toate modurile a-lu scote. Dicu membrii dela acea alegere: „Am vrut să arătăm lui Ciocan, că nu are încrederea noastră, — se ne dea pace!” Adevărat, că în urmă d-lui Ciocan totuși a intrat în comisiunea silvanală, der nu pe ușa grănițerilor, ci pe a congregațiunei comitatense, care în sensul regulamentului respectiv are și ea dreptul a esmite în comisiunea silvanală doi membri din sinul ei.

Acum se svonesce pe la noi, că bag-

numită „omul ăsta.” După aceea încep a-i scrie mai rar, căci se temea să nu o afle amantul, pe care-l credea, că e încă totu amoresat de ea, și cerându într-una ertare dela bărbatul său, se temea să nu turbure pe amantul ei.

„Nici-odată nu mă va lăsa să plec” își dicea ea.

Și atunci, când prin rugămintă dobândi ertare, și când grădinarul — nu v'am spus că acesta era un filosof? — consimți a-o reprimi, întrarea ei în casa conjugală avu toate părțile misterioase, dramatice ale unei fugi. Acesta fu ultima ei bucurie provenită din comiterea unei erori.

Intr'o seară, când poetul, sătul de viața de doi, și cu totul mândru de mustețele lui, crescute din nou, se dusesse în lume să-și reciteze „Credeul amorului” său, ea sări într'o birjă, cu care bătrânul ei bărbat o aștepta la capătul unei străzi, și astfel se întorse în mica grădină dela Auteul, fiindu pentru totdeauna vindecată de ambițiunea de a fi nevasta unui poet.

(A. Daudet.)

Ati.

sămă din cauzele acestea d-lui Ciocan ne va părăsi în curând. Deja cu ani mai înainte spunea unu intimu altu său tuturorilor celor-ca voiau să-l asculte, că „Ciocan are la stat două posturi bune, poate alege în voia ochilor.” Probabil, că acum a sositu timpul să opteze. Se vorbesce, că să-și fi și designat deja succesorul în directoratul gimnasiunui, unu individv compromis moralicescu de desvîrșire. Acesta n'o credem. Ori cătu de supăratu să fiă acum d-lui Ciocan pe grănițeri, nu-lu ținemu capabilu a-i osândi să remunereze, din crunta loră sudore, imoralitatea; este destul, că au tolerat'o până acum. Mai multu nu i-se cêră. Grănițerul în parte, și Românul peste totu este îndelungu răbdător, der nu este pururea răbdător. Probă săngerosă este Feldru. —ei—

Societatea pentru cultura și literatura română în Bucovina.

Din raportul Comitetului acestei societăți privitoru la trebile și lucrările sale pe timpul dela 1 Septembrie 1889 până la finea lunii lui Noembrie 1890 vedem, că societatea acesta lucrăz de ja de unu pătrar de seculu și raporturile sale arată, că face progrese frumoase pe tărâmulu culturii naționale române din Bucovina.

În fruntea acestei societăți stă unu comitetu din 17 membri sub presiudu d-lui Bar. Eudoxiu de Hormuzach, vice-președinte d-lui Vasile, V. de Repta, ér secretaru d-lui Dumitru Socoleanu.

Comitetul cu deosebitu interesu s'a ocupat de starea școlii populare, apoi cunoscându referințele materiale nefavorabile, în care trăesce o mare parte a tinerimei școlare, a făcutu totu ce i-a fostu posibil pentru a ameliora sôrtea acesteia, dându stipendii și ajutore în bani la mai mulți tineri universitari și dela alte școli, în sumă totală de 938 fl. v. a.

În decursul anului Comitetul a apelat la marinositatea publicului avut, der mai cu sêmă la naționalismul recunoscut alu damelor române în scopul sprijinirii elevilor români sërmanți de pe la școlile române din Cernaui și suburbii, cu vesminte, cărți didactice și rechisite. Prin concursul binevoitoru alu publicului și prin zelul damelor române, până în toamna anului 1889 s'a colectat suma de 773 fl. 90 cr. cum-părându-se pentru 112 copii de ambe sexe, parte vestminte, parte cărți și rechisite, ér restul s'a rezervat pentru anul 1890. Actul acesta, prin care damele române au intrat mai direct în activitatea începută de Societatea pentru cultura națională română, promite frumoase rezultate și e de bunu augur.

Comitetul Societății cunoscându pe deoparte lipsa de cărți potrivite pentru lectura tinerimei școlastice, ér pe de altă parte nedispunându de fonduri speciale pentru acestu scopu, s'a adresat cu o petițiune în 1889 și cu una 1890 către dieta bucovinենă, care în amândoi anii îi dete câte cu unu ajutoru de 200 fl., la olaltă 400 fl. v. a. înlesnindu astfel Comitetului edarea și mai departe a unei biblioteci începute pentru tinerime. Până acuma au apărut din această bibliotecă 10 broșuri.

Din venitul anualu altu Societății, destinat pentru ajutorarea tinerilor români, cari îmbrățesă meserii, s'a sprijinit în anul acesta unu adult și s'a dat unu stipendiu de 50 fl., precum și alte ajutore elevilor dela școlă de meserii din Cernaui. Afară de acestea s'a mai dat și alte ajutore elevilor dela diferite școle.

Comitetul comunică cu bucurie hotărârea d-lui Cav. George de Popovici, proprietaru mare din Stroesci, de a crea o fundațiune cu unu capitalu de 10,000 fl. v. a. pentru sprijinirea tinerimei române dela studii. Pentru acestu scopu a depus deja 7700 fl. v. a. Acestu capitalu

a crescut la suma de 8700 florini mai avându marinosul fundatoru să mai adaugă încă restul de 1300 fl.

Societatea are de presentu 4 membri onorari, 21 membri fundatori, 94 membri ordinari și 4 membri activi.

Cabinetul de lectură are la dispozițiunea membrilor 9 foi literare române, 9 politice-literare române, 3 industriale-comerciale și medicale române și 8 diferite foi germane.

Cassa societății. Capitalul în obligațiun 1300 fl., 7200 fr., 1000 galbeni, bani depuși în cassa de păstrare: 6346 fl. 62 cr.; bani gata 49 fl. — Suma activelor cu finea an. 1889 face 1291 fl. 29 cr.

În administrațiunea acestei societăți stau 8 fundațiun și anume:

1) „Fundațiunea Pumnuleană”, cu unu capitalu în obligațiun de 11,200 fl.; în bani depuși la cassa de păstrare 1364 fl. 64 cr.; bani gata 146 fl. 40 cr.

2) „Fundațiunea Dămnei Agnes de Popovici” cu unu capitalu în obligațiun de 2400 fl., în bani depuși la cassa de păstrare 65 fl. 93 cr. și în bani gata 312 fl. 36 cr.

3) „Fundațiunea Contelui Emanuil Logothetti” cu unu capitalu în obligațiun de 2400 florini în bani gata 59 fl. 26 cr.

4) „Fundațiunea d-lui Alexandru de Popovici” cu unu capitalu de 1200 fl. în obligațiun și 29 florini 62 cr. în bani gata.

5) „Fundațiunea d-lui Dimitriu Serețeanu” cu unu capitalu în obligațiun de 2700 fl., bani depuși în cassa de păstrare 20 fl. 18 cr., în bani gata 56 fl. 70 cr.

6) „Fundațiunea d-nei Elena Serețeanu” cu unu capitalu în obligațiun de 1300 fl., bani depuși în cassa de păstrare 57 fl. 04 cr. și bani gata 27 fl. 30 cr.

7) „Fundațiunea Cav. George de Popovici” cu unu capitalu în obligațiun de 7300 fl. și 635 fl. 5 cr. în cassa de păstrare, și 8) „Fundațiunea Dămnei Elena de Popovici.”

Dare de sêmă și mulțamită publică.

Alba-Iulia, Decembrie 1890.

Fiindu tare debil coperișul bisericeii năstre și neputându-se suporta speșele coperirii din cassa bisericeii, din carea abia se acoperi speșele curente și se solvescu interesele și anuitățile după capitalul de 5000 fl. împrumutat din fundațiunea Șiluliană în 1885, când s'a edificat casa bisericeii din piață, s'a deschis între poporeni bisericeii o colectă pentru coperirea bisericeii, la carea au contribut următorii: Simeon Micu, parochu 10 fl., Alesandru Velicanu adv. 5 fl., Nicolae Șiardeanu 2 fl., Samoilu Tordășianu 5 fl., Nicolae Păcurariu 1 fl., Augustin Batențianu 1 fl., Ilie Strășianu 1 fl., Iacob Tulbureanu 1 fl. 50 cr., Georgiu Barcuta 1 fl., Chitoru Roșiu 1 fl., Iosif Luca 1 fl., Georgiu Popa 5 fl., Vasile Anghel 4 fl., George Filip 2 fl., Mateiu Nicola adv. 1 fl., Ioan Anghel 1 fl., Nicolae Petrașiu 1 fl., I. Popa 50 cr., G. Drăghiciu 50 cr., I. Popu 50 cr., Georgiu Vințianu 1 fl. D. Drămbăreanu 50 cr., Maria Turleanu 50 cr., Ioan David 3 fl., Nicolae Băcilă 1 fl., V. Bala 50 cr., G. Petrașiu 50 cr., I. Păcurariu 30 cr., M. Anghel 50 cr., I. Popoviciu 20 cr., G. Roșiu 60 cr., G. Vințianu 50 cr., G. Mărgineanu 20 cr., Nicolae Germanu 1 fl., Maria și Ana Comanescu 1 fl. 60 cr., I. Popoviciu 50 cr., Cl. Popa 50 cr., Stefan Sabău 1 fl., N. Beligeru 10 cr., A. Cricovanu 30 cr., I. Petrașu 1 fl., G. Horhatu 20 cr., St. Martinu 50 cr., A. Albu 50 cr., I. Fizeșianu 30 cr., Francisc Marianicu 1 fl., C. Crișanu 30 cr., G. Banciu I. Nicolae 1 fl., Ios. Crețiu 50 cr., Georgiu Banciu I. Mihaiu 1 fl., St. Popu 30 cr., Ana Mazaru 50 cr., G. Popa 40 cr., Mihaiu Drămbăreanu 1 fl., G. Chioideanu 50 cr., Eufemia Hoprich 1 florini, M. Anghel 50 cr., N. Ardeleanu 1 fl., S. Ardeleanu 20 cr., Iulia Munteanu 1 fl., Elena Cirlea 1 fl., M. Halalae 50 cr., G. Risteiu 30 cr., Maria Debrezeni 1 fl., Fira Pleșia 1 fl., P. Vințianu 30 cr., I. Câmpianu 40 cr.

Banii colectați, în sumă de 76 fl. 50 cr. v. a., dela poporeni amintiți mai

sus, căroro li-se aduce mulțamită publică, s'au depus în cassa de păstrare din locu spre fructificare, până se va pute aduna suma recerată, cam 250 fl., pentru acoperirea bisericeii.

Totu cu această ocaziune se aduce mulțamită publică și buneii și marinossei poporene, veduvei Ana Riscicsek n. Moldovan, care a binevoitu a cumpăra și a dona la biserică unu praporu frumos cumpăratu cu 78 fl.

Simeon Micu, Alesandru Velicanu,
par. gr. cat. curatoru prim.

DIVERSE.

Tragedia unei tinere fete. În săptămânile din urmă se anunță mișcătore scire, că d-șora Ida Kovács, fiica consilierului judecătoreșcu din Arad I. Kovács, o fată în etate de 20 de ani s'a sinucis. Bătrânul părinte alu nenoroцитеi fete adresă în zile aceste o scrisore procurorului, în care îi espuse astfel motivele acestui tragicu casu: Sora mare a nenoroцитеi fete, soția asesorului orfanal G. Szondy, suferindu multu din partea sôreii sale, se vèdu nevoită a se reintôrce la casa părintescă. Aici ea se plânse despre trista ei sôrte și despre multele suferințe ce le-a îndurat. Plângerile sôreii sale, într'atât au atinsu inima tinerei Ida, încatu acesta o și după sôsirea sôreii sale dispărulăsându în urmăi două scrisori. Într'una din aceste, adresată părinților, nenoroцитеa declară, că amara amăgire, care a fostu răsplata iubirei sincere a sôreii sale, nu mai voesce a-o supraviețui, și, că deci merge a-și căuta môrtea în valurile Murșului. A doua scrisore a fostu adresată către voluntarul Sebastian Ioanovic (condamnat în timpul din urmă din cauza toastului ce a ridicat pentru Kossuth), la care a alăturat unu biletu, rugându pe tatăl ei a-o preda adresatului. Voindu a satisface ultima dorință a fetei, tatăl înaintă această scrisore procurorului, rugându-lu a i-o preda lui Ioanovic și a afla dacă va fi posibil, dela acestu din urmă, conținutul acelei scrisori.

Regina Angliei și serbarea Duminecii. Unu quart englesu istoricescu următore anecdotă: Pe la începutul domniei reginei Victoria, se presentă la regina într'o Sâmbătă seară unu ministru c'unu mare număr de acte, și rugă pe regina a le rezolva până Lună dimineță. „Lordule”, răspuse însă regina, „mâne este Duminecă.” — „Maiestate! obiectă apoi ministrul, „aceste acte ceru o grabnică rezolvare și interesele statului nu pot suferi nici o amânare.” — „Bine, adause regina, lasă atunci actele aici.” — În ziua următore a fostu o mare serbare, asistându multu lume la serviciul divin, între care și ministrii. Textul prediei din aceea și era: „Sfințese ziua Duminecii” și predicatorul vorbi cu multă căldură despre această poruncă din Biblie, ceea ce plăcu multu credincioșilor. După terminarea serviciului divin Regina se adresă către ministrul respectiv întrebându: „Ei, Lordule, cum și-a plăcută cuvântarea preotului?” — „Minunat Majestate!” răspuse ministrul. „Vei sci deci”, continuă regina, „că eu am alesu subiectul acestei predici.” Ministrul pricepu atunci, și actele presentate reginei au fostu cerute abia Marți dimineță, și de atunci n'a mai presentat reginei nici unu actu Dumineca, spre rezolvare.

Necrologu.

Cu inima plină de durere adusem la cunoștință, cumă prea iubita năstră mamă Eleftera Dossios născ. Jenciu Hagi Stancu, după o scurtă suferință, a răposat în Domnul în 11 (23) Decembrie a. c. la 4 ore p. m. în etate de 62 ani. Rămășițele pămîntesci ale scumpei răposate se voră ridica Joi în 13 (25), Decembrie 1890 la 3 ore p. m. din casa, rece a bisericeii grecesci din cetate și se voră depune spre vecnică odihnă în cimiteriul acestei bisericeii.

Brașova, 12 (24) Decembrie 1890
Naum, Dimitrie și Mercură Dossios
Hureti Nemeșu născ. Dossios, Elena Babeșu
născ. Dossios, Eleftera Dossios.

Fiă-i țărâna ușoră și memoria eternă!

Rectificare. La corespondența din Banat, publicată în Nr. 276 alu fôiei năstre, numele comunei este a se ceta pretutindenea Lalașinți, în locu de „Salașința”.

Proprietaru:
Dr. Aurel Mureșianu.
Redactoru responsabilu interinalu:
Gregoriu Maior.

Cursul pieței Brașov

Table with exchange rates for various currencies like Banconote românești, Argint românesc, Napoleon-d'or, Lire turcesc, etc.

Curău la bursa de Viena

Table with market rates for gold, silver, and bonds in Vienna.

Table with interest rates and amortization schedules for various types of bonds and loans.

Avisul d-loru abonați!

Rugăm pe d-nii abonați ca la reînnoirea prenumerațiunei să binevoiască a scrie pe cuponul mandatului postal și numerii de pe fâșia sub care au primitu diarul nostru până acuma.

Domnii, ce se abonează din nou, să binevoiască a scrie adresa lămurit și să arate și posta ultimă.

Totodată facem cunoscutu tuturor D-loru abonați, că mai avem din anii trecuți numerii pentru complectarea colecțiunilor „Gazetei”, precum și câteva întregi colecțiuni, pentru cari se potu adresa la subsemnata Administrațiune în casu de trebuință.

Administraț. „Gaz. Trans.”

ABONAMENTE

„GAZETA TRANSILVANIEI”

Prețul abonamentului este:

Pentru Austro-Ungaria:

Table with subscription rates for Austro-Ungary: Pe trei luni (3 fl.), Pe șese luni (6 fl.), Pe unu anu (12 fl.).

Pentru România și străinătate:

Table with subscription rates for Romania and abroad: Pe trei luni (10 fr.), Pe șese luni (20 fr.), Pe unu anu (40 fr.).

Abonamente la numerele cu data de Duminecă.

Pentru Austro-Ungaria:

Table with subscription rates for Austro-Ungary: Pe anu (2 fl.), Pe șese luni (1 fl.), Pe trei luni (50 cr.).

Pentru România și străinătate:

Table with subscription rates for Romania and abroad: Pe anu (8 franci), Pe șese luni (4 franci), Pe trei luni (2 franci).

Abonamentele se facu mai ușor și mai repede prin mandate postale.

Domnii, cari se voru abona din nou, să binevoiască a scrie adresa lămurit și a arata și posta ultimă.

Administrațiunea „Gazetei Transilvaniei.”

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabilu din 1 Iunie 1890.

Large railway schedule table with columns for routes (Budapesta-Predealu, Predealu-Budapesta, etc.), train types, and departure/arrival times.